

voet 5 Mar i Districtet (Ja!); om dette nu er rigtigt eller ikke, skal jeg ikke her gaae ind paa; men det er forunderligt, om han troer, at Saadant er nødvendigt med Hensyn til den Mand, som Beboerne selv vælge, medens han forudsætter, at en Embedsmand, der sendes til Kommunen, og som er aldeles fremmed for denne, at han strax er saaledes inde i Forholdene, at han siebliffelig kan lede Forretningerne paa det Allerfornuftigste. Ere da virkelig vore Embedsmænd udrustede med saadanne Egenskaber, at de strax kunne sætte sig ind i alt muligt, og ere Borgerne saa uvidende, at man ikke kan bruge dem selv til det allermindste? Disse Formænd, som Regjeringen skal besidde, de ere udrustede her med en ganske overordentlig Magt og Myndighed. De føre Formandskabet i Raadet; deres Stemmer skulle regnes for dobbelt, hvor Stemmerne ere lige, de bestyre de løbende Forretninger mellem Møderne, og det vil sige overmaade meget (Hør!), naar man veed, at det er overdraget til Formanden selv, hvad han finder saa paatrængende nødvendigt, at det ikke kan opsættes; de ere — hvad jeg anseer for noget af det Værste — fødte Vælgere til de høiere Autoriteter; thi her staaer, at samtlige Byraadets Medlemmer skulle deeltage i Valget til Stiftsraadet. Det er jo dog ikke værd at sætte Embedsmænd ind, for at de skulle vælge andre Embedsmænd; nei, saa lad hellere Regjeringen vælge dem selv. Ja de kunne suspendere Beslutningerne, og de ere ikke engang pligtige til at indberette til de overordnede Autoriteter, at de have gjort det; saadant skal kun skee, naar de andre Medlemmer i Raadet udtrykkelig forlange det. Og naar nu ikke al denne Embedsmagt og Herlighed forslaaer til at holde Kommunerne i Aave, saa har Forfatteren igjen sit Universal-middel, saa har han Indenrigsministeriet. Ja det gaaer endog saa vidt, at jeg ikke seer rettere, end at Ministeriet her er beklædt med en Slags dømmende Myndighed. I §§ 181 og 43 hedder det saaledes, „at Ministeren skal afgjøre alle Spørgsmaal om de Forpligtelser, der efter Lovgivningen paaligge Kommunerne.“ Jeg troede, at Domstolene havde at afgjøre Spørgsmaalet om, hvilke Forpligtelser der efter Lovgivningen paaligge Kommunerne, naar disse

ikke ville erkjende dem. Jeg veed meget godt, at der i Lovgivningen er indført Undtagelser fra denne Regel f. Ex. at man har overladt Ministeriet at afgjøre, hvem Forsørgelsespligten af en Fattig paahviler; men jeg troer dog rigtignok, at Forfatteren her gaaer meget videre. Saa staaer her, at de kommunale Udgifter, som saaledes, det vil altsaa sige som af Ministeriet sans facon erkjendes for grundede i Lovgivningen, de skulle opføres paa Kommunernes Budget. Strider dette ikke noget imod Grundlovens § 77? Jeg skal ikke her gaae ind paa Spørgsmaalet om disse nye Autoriteter, Forfatteren har dannet, nemlig de overordnede Commissioner for Fattigvæsenet og Skolevæsenet. Jeg vil aldrig kunne stemme for, at denne Overtattigcommission skulde bestaae af 3 Embedsmænd og 2 valgte Medlemmer; jeg saa endog hellere, at den bestod af 5 Embedsmænd; thi saa veed jeg dog, hvad jeg har at holde mig til. Men jeg indseer slet ikke, hvorfor enkelte Anliggender af Communalvæsenet saaledes skulde drages fra dem, som ellers ere overordnede i kommunale Sager. Der er ogsaa et Punkt, som jeg seer paa med megen Mistillid, og det er disse Overtalcommissions, hvoraf Provsten skal være Medlem. Jeg troer nemlig, at man nu arbejder paa at gjøre Skolerne frie for det almindelige geistlige Tilsyn, og at man idetmindste bør lade dette Spørgsmaal staae aabent og ikke her afgjøre det. Heraf kan man tydeligt see, at Forfatteren vil have Provsten som Tilsynsmand over Skolens Økonomi og, som jeg antager, ogsaa over Underviisningen. Jeg kan heller ikke billige, naar Forfatteren i § 182 henviser Formændene til i Tvivlstilfælde at forespørge sig hos vedkommende Minister; jeg troer, at det er Noget, man aldrig skal gjøre. Vi have et gammelt Ordsprog, som siger: „Den, Gud giver et Embede, ham giver han ogsaa Forstand.“ Vi maae absolut gaae ud fra den Forudsætning, at den Mand, Kongen betroer et Embede, er dygtig til at bestyre dette; finder man bagefter, at han mangler den fornødne Dygtighed, er det alligevel ikke værd at henvise ham til Ministrenes Raad, thi da maatte Ministeren jo i Grunden altid være ved Siden af ham; men saa maa man gjøre,